

PLACHÝ

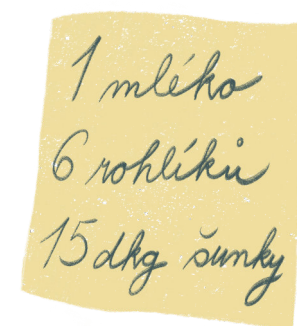

EDOVI BYLO 8, BYL TO UŽ VELKÝ KLUK. BYDLEL
DOMA S MAMINKOU A NEJRADĚJ ZE VŠEHO STAVĚL
LEGO A HRÁL SI SE SVOU SBÍRKOU DINOSAURŮ.

JEDNOU V SOBOTU, KDYŽ VE SVÉM POKOJÍKU PRÁVĚ BUDOVAL ZÁKLADY JURSKÉHO PARKU A ROZDĚLOVAL DINOSAURY NA MASOŽRAVCE A BÝLOŽRAVCE, VEŠLA MAMINKA: „EDO, DOŠLO NÁM MLÉKO A PÁR DALŠÍCH VĚCÍ. SKOČ PROSÍM DO OBCHODU, NAPÍŠU TI SEZNAM, CO JE POTŘEBA KOUPIT.“

EDA SI STRČIL DO KAPES JEŠTĚ JEDNOHO BRONTOSAURA A JEDNOHO GIGANTOSAURA, SAMOZŘEJMĚ DO KAŽDÉ KAPSY ZVLÁŠTĚ, A ŠEL.

OBCHOD NEBYL DALEKO, ŠLO SE MU LEHCE, SVÍTILO SLUNÍČKO, OBČAS SI DOKONCE VESELE POSKAKOVAL.

KDYŽ ALE PŘED OBCHODEM POHLÉDL SKRZ
PROSKLENOU VÝLOHU DOVNITŘ, POCÍTIL NAJEDNOU
ZVLÁŠTNÍ, NEZNÁMÝ POCIT. TAKOVÉ LEHKÉ SEVŘENÍ
CELÉHO TĚLA, JAKO BY HO OMOTALA OBROVSKÁ
CHOBOTNICE SVÝMI CHAPADLY.

UŽ SE MU DOVNITŘ NĚJAK NECHTĚLO. NA TO, JAK BYL
OBCHOD MALÝ, BYLO UVNITŘ POMĚRNĚ DOST CIZÍCH
LIDÍ...

NEJRADĚJ BY OKAMŽITĚ UTEKL ZPÁTKY DOMŮ.

CHVÍLI SE ROZMÝŠLÍ, ALE POTOM VEZME ZA KLIKU
A RYCHLE VSTOUPÍ DOVNITŘ, ABY TO MĚL CO NEJDŘÍV
ZA SEBOU.

ZDÁ SE MU, ŽE NA NĚJ VŠICHNI ZÍRAJÍ,

NOHY MÁ ZDŘEVĚNĚLÉ

MÍSTO POZDRAVU SE MU Z HRDLA VYLOUDÍ JEN

VYSOKÉ PISKLAVÉ „ÉÉÍ“

OBCHOD

*Ušborná
slanina*

*Domáci
rajčáka
se
zahradky*

NAČEŽ ZRUDNE A RADĚJI SE SCHOVÁ ZA BLÍZKÝ REGÁL S PEČIVEM.

DO PAPÍROVÉHO SÁČKU NAPOČÍTÁ ŠEST ROHLÍKŮ, NA TOM NENÍ NIC TĚŽKÉHO. Z CHLADICÍHO BOXU VEZME LITR ČERSTVÉHO MLÉKA VE SKLENĚNÉ LÁHVI A UŽ MU CHYBÍ JENOM JEDINÝ BOD Z MAMINČINA SEZNAMU.

POSTAVÍ SE PŘED PULT S UZENINAMI, NAROVNÁ SE. STOJÍ KLIDNĚ, VZPŘÍMENĚ, S ODHODLANÝM VÝRAZEM VE TVÁŘI. SRDCE MU BUŠÍ A DLANĚ SE POTÍ.

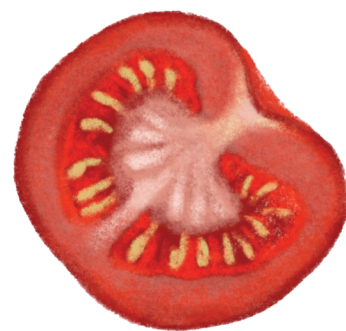
KDYŽ SE NA NĚJ PANÍ PRODAVAČKA MILE USMĚJE A ZEPTÁ SE: “COPAK BYS RÁD, ZLATÍČKO?”, ZHLUBOKA SE NADECHNE, A NAHLAS, MOŽNÁ AŽ PŘÍLIŠ NAHLAS, PROTOŽE RUCH V OBCHODĚ USTANE, A LIDÉ SE NA NĚJ OTOČÍ, ŘEKNE:

„CHTĚL BYCH 15 DKG ŠUNKY, PROSÍM!“

PANÍ ZA PULTEM LEHCE NADSKOČÍ, A NA VTEŘINU SE JEJÍ VLÍDNÝ ÚSMĚV PROMĚNÍ VE VÝRAZ LEKNUTÍ A ŠOKU. HNED CO SE VZPAMATUJE ŘEKNE: „JISTĚ ZLATÍČKO. A BUDE TO JEŠTĚ NĚCO JINÉHO, ZLATÍČKO?“ ODHODLANĚ ODPOVÍ:

„A JEŠTĚ SLANINU.“

EDA ODCHÁZÍ Z OBCHODU JAKO VÍTEŽ. VÍTEŽ NAD VLASTNÍ NERVOZITOU A STRACHEM, SE KTERÝM SE OBČAS POTÝKÁ KAŽDÝ INTROVERT, AŽ UŽ V OBCHODĚ NEBO PŘI VEŘEJNÉM PROJEVU PŘED SPOUSTOU LIDÍ. DOMA HO MAMINKA POCHVÁLÍ, JAK TO VŠECHNO SÁM KRÁSNĚ ZVLÁDNUL, DAJÍ SI ROHLÍK S VÝBORNOU SLANINOU A RAJČETEM ZE ZAHRÁDKY.

NĚKDY JE PRO INTROVERTY KOMUNIKACE S LIDMI TĚŽKÁ. NEMŮŽEME SE JÍ ALE VYHÝBAT.

KOMUNIKACE S DALŠÍMI LIDMI NÁS PROVÁZÍ CELÝM ŽIVOTEM V KAŽDODENNÍCH SITUACÍCH. JE NEJLEPŠÍ SE TOMU POSTAVIT ČELEM, JAKO TO UDĚLAL TŘEBA EDA.

NEBÁT SE PROMLUVIT A UMĚT SI O NĚCO ŘÍCT JE DŮLEŽITÉ A DÁ SE TO TRÉNOVAT A NAUČIT.

MOŽNÁ, ŽE ŠIMRÁNÍ V BŘIŠE A LEHKÁ NERVOZITA NEZMIZÍ, A KDYŽ BUDETE MUSET MLUVIT PŘED TŘÍDOU PLNOU SPOLUŽÁKŮ, TAK I ZČERVENÁTE. ALE CO MÁ BÝT?

